

New York Timesi bestsellerite autor

*Diane
Chamberlain*

---

*Unistuste
tütar*

Romaan

Originaali tiitel:
Diane Chamberlain
The Dream Daughter
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Kõik romaanis kujutatud tegelased, asutused ja sündmused on kas autori kujutluse vili või kasutatud kirjanduslikult.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Helen Laansoo
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2018 by Diane Chamberlain, trustee
of the Diane Chamberlain Living Trust
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E06364719
ISBN 978-9949-82-436-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Johnile, kuna ta uskus, et saan sellega hakkama.

PROLOOG

CARLY

Aprill 1965

Chapel Hill, Põhja-Carolina

Keegi ei tahtnud töötada ratastoolis mehega.

„See mees on kuidagi imelik,“ hoiatas mind üks kaasüliõpilane koridoris füsioteraapia palati ees. „Kui nad püüavad sind tema juurde määrata, siis keeldu.“

Mulle meenus nüüd ta hoiatus, kui seisin ukstel oma juhendaja Betty Connori ja palatiarsti dr Daviese vahel. Ikkagi tundsin uudishimu mehe vastu, kes istus ratastoolis akna juures, jalasäär ja -laba kipsis. Kargud seisisid aknalaua najal ta ratastooli kõrval. Mees oli minust kümmekond aastat vanem, umbes kolmekümnene. Ta nägi välja hoolitsemata, heledad juuksed olid üsna lühikesed, aga sassis. Näojooned olid lõdvad, silmad poolkinni. Nägin ta põskedel ja lõual raseerimata habemetüüka tumedaid varje.

„Kas Caroline'ile sobiks see patsient?“ küsis Betty dr Davieselt. „Tal on hüppeliigese murd, eks ole?“

Dr Davies noogutas, ta prilliklaasidel hüples palatiaknast paistva valguse laik. „Dislotseerunud välise pahkluu murd, mida opereeriti,“ vastas ta.

Betty pöördus minu poole. „Sa ei ole seni murdunud pahkluuga töötanud, eks ole?“ küsis ta ja ma raputasin veidi tõrksalt pead. Olin olnud kaks kuud internina erataastusravikeskuses, aga nüüd viibisin esimest korda haiglapalatis ja kuigi ootasin põnevusega alustamist, kõlas mul kõrvus kaasüliõpilase hoiatus. *Keeldu*. Ometi ei tundunud ratastoolis istuv mees üldse ohtlik.

„Minu arvates oleks see talle paras haigusjuhtum,“ sõnas Betty dr Daviesele.

„Minu arvates mitte,“ vastas mees. Tal oli käes mitu kausta ja ta koputas sõrmenukkidega pealmisele. „Mehe nimi on Hunter Poole,“ seletas ta. „Ta murdis pahkluu, kukkudes alla kolmekorruselise maja katuselt, nii ta igatahes väidab, kuid meie arvame, et ta hüppas meelega. Ta jäi ellu vaid seepärast, et põõsad pidurdasid ta kukkumist. Ta keeldub karkudel käima õppimisest. Mitte ükski meie füsioterapeut pole suutnud meelitada teda rääkima, veel vähem mingis teraapias osalema. Ta kannatab depressiooni all ja...“

„Ma vist kuulsin temast,“ katkestas teda Betty. „Kas ta ei öelnud, et töötas katusel ja libises?“

„Nii ütles ta kiirabiautojuhile, aga ta selgitus ei ole usutav.“ Dr Davies pistis vaba käe püksitaskusse. „Esiteks, kell oli üheksa õhtul ja katuselt ega maast ei leitud tööriistu, nii et kas teile tundub, et ta töötas? Me hoiame teda enesetapujälgimisel. Varsti viiakse ta psühhiaatriaosakonda üle, kui ta täna ega homme aru pähe ei võta.“

„Teil on õigus, ta ei oleks Caroline'ile hea patsient,“ ütles Betty. Ta vaatas minu otsa. „Sul on vaja kohe keskenduda oma oskuste täiendamisele,“ lausus ta. „Sa ei vaja ilma motivatsioonita, kliinilises depressioonis ja enesetapuriskiga patsienti, taevast hoidku.“

Noogutasin nõusolevalt.

„Ei ole võimalik midagi teha inimese heaks, kes pole nõus koostööd tegema,“ lisas dr Davies. „Kavatsen ise täna temaga töötada. Kõik teised on loobunud.“

Mees pööras aeglaselt pea meie poole, nagu teaks ta, et räägime temast, ja ma tundsin, kuidas ta pilk jääb minul pidama. Ta silmad läksid suureks ja kulmud kerkisid. Äkki ta naeratas.

„Teie!“ ütles ta peaaegu karjudes, nii valju häälega, et mitu palatis viibivat inimest pöördus mind vaatama. „Te olete füsioterapeut?“ küsis ta. „Ma tahan teiega töötada.“ Ta intensiivne pilk ajas mu närvi. Ja äkiline kõitev naeratus.

Taevas hoidku, mõtlesin ma. Seda mul läkski vaja. Hull patsient.

„Minuga?“ küsisin, peaaegu nagu endaga rääkides.

„Teiega,“ kordas ta. Siis rahulikumal toonil: „Jah, palun. Palun töötage minuga.“

„Ma ei teadnud, et ta võib ka naeratada,“ pomises dr Davies. Ta pöördus minu poole. „Kas olete nõus?“

„Kas ta on ohtlik?“ küsisin sosinal. Ma lausa janunesin töö järele, aga ei soovinud, et mind palatis tapetakse.

„Kui te küsite, kas ta on psühhopaat,“ vastas dr Davies, „siis meie arvates mitte, kuigi ta on olnud nii endasse sulgunud, et on olnud raske teda hinnata. Te olete esimene inimene, kellele ta reageeris. Oleks imetore, kui suudaksite panna ta avanema.“

„Mul on kahtlusi.“ Betty paistis murelikuna.

„Hei,“ hüüdis mees üle palati, nüüd pehmema hääletooniga. „Ma ei tahtnud teid hirmutada.“ Ta lausa naeris tasakesi. „Ma teen kõik, mida te ütlete,“ lisas ta. „Annan sõna.“

Ta jättis ohutu mulje. „Ma teen seda,“ ütlesin dr Daviesele, sirutades käe mehe haigusloo järele.

Dr Davies ulatas mulle pealmise kausta. „Kõige tähtsam on õpetada teda karkusid kasutama.“ Ta rääkis rahulikult. „Vaadake, mida suudate teha.“

„Hästi,“ vastasin ma ja läksin üle palati võimaliku enesetapja poole, kes naeratas mulle nüüd nii, et ajas mu pabinasse. Mida see tüüp minust tahab?

Suure palati õhkkond oli väga erinev süngest eraravilast. WKIX mängis valjuhääldist *rock'n'roll*'i ja Temptation laulis „My Girli“, kui ma tõmbasin seina äärest tooli ja panin mehe juurde, nii et sain istuda temaga vastakuti.

„Mu nimi on Caroline Grant,“ ütlesin, laskudes toolile. „Suurem osa inimesi kutsub mind Carlyks.“

Ta noogutas, just nagu ei üllataks teda mu nimi.

„Hunter Poole,“ ütles ta.

„Miks mina?“ küsisin.

„Te meenutate mulle kedagi,“ ütles ta, „keda ma lühikest aega tundsin. Tumedad silmad ja täpselt samasugused juuksed – pikad ja blondid, ainult tema kammis juukselahu keskele. See ei olnud midagi... romantilist ega intiimset.“ Ta naeratas jälle korraks.

„Mitte midagi niisugust, ärge ehmatage. Lihtsalt... mul on meeldiv teid näha.“ Ta rääkis nagu põhjaosariiklane. Kas New Jerseyst või koguni New Yorgist.

„Ma meenutan teile kedagi, kes teile meeldis.“

„Jah.“ Ta kõhistas jälle korraks naerda, kuigi ma ei taibanud selle põhjust.

Ta on siiski hull, mõtlesin ma. Loodetavasti mitte ohtlik.

„Ma ei tundnud teid... ma mõtlen teda... hästi,“ sõnas ta, „aga ma...“

„Te saate ikka aru, et ma ei ole see inimene,“ laususin ma kindlalt.

„Muidugi. Ma ei ole hull. Kuigi ma tean, et siin peavad kõik mind hulluks.“

„Ei, mitte seda.“ Püüdsin rääkida julgustavalt. „Nad arvavad ainult, et teil on depressioon.“

Ta noogutas. „See on õige,“ vastas ta äkki väga tõsiselt.

„Meil on ravimeid, mis parandaksid teie enesetunnet,“ ütlesin. „Need tõstaksid teie meeleolu.“

„Neil ei ole midagi, mis saaks mind aidata,“ vastas ta, „ja ravimite kõrvalmõjud on praegu liiga suured.“

See mees ei olnud enesetapja. Ma ei uskunud, et enesetapja hooliks raasugi kõrvalmõjudest.

„Mida te sellega mõtlete, et kõrvalmõjud on praegu liiga suured?“

Ta raputas pead. „Ma ei tea. Ärge pange tähele, mida ma räägin.“

„Kas vigastus mõjus teile nii rõhuvalt?“

Ta pööras pilgu mujale ja mulle tundus, et näen ta silmis läikimas pisaraid. „Ma kaotasin kellegi, keda armastasin,“ ütles ta.

„Oh.“ Tõmbusin eemale, olles üllatunud, et ta mulle südant puistas. „Mul on kahju,“ ütlesin ma. „Kas te sellepärast püüdsite... endale viga teha?“

Ta pööras jälle näo minu poole. „Kas me ei räägiks parem millestki muust?“ küsis ta, silmad nüüd kuivad, ja ma murdsin pead, kas ma olin vaid kujutlenud pisaraid. „Tõde on liiga raske seletada ja ma ei taha teile valetama hakata.“

„Muidugi,“ vastasin liigutatuna seletusest.

„Rääkige mulle parem endast.“ Ta vaatas mu vasakut kätt. „Kas te olete kihlatud?“

Vaatasin oma sõrmust. Joe töötas, et ostab mulle kunagi suurema briljandi, aga ma tahtsin seda. Tahtsin seda alatiseks. Me pidime mõlemad järgmisel kuul lõpetama, mina Põhja-Carolina ülikooli, Joe osariigi kõrgkooli ja me pidime abielluma nädal hiljem. Joe saab maaväe nooremleitnandi aukraadi, kuna oli õppinud neli aastat reservohvitseride täienduskoolis, ja me läheme elama Fort Eustinnisse Virginias, kuhu ta määratakse. Lootsin leida seal tööd füsioterapeudina.

„Jah,“ vastasin ma. „Ma abiellun väga torema mehega. Aga me ei kõnele minust. Meil on tarvis kõnelda teist ja sellest, kuidas me saame aidata teil terveneda.“

Ta ohkas. „Ma ei ole väga motiveeritud,“ tunnistas ta.

„Ma saan aru,“ vastasin. „Aga te ütlesite, et ma meeldin teile. Või vähemalt, teile meeldib see inimene, keda ma teile meenutan, eks ole?“

Ta noogutas. „Väga,“ ütles ta.

„Siis toetage mind edu saavutamisel,“ laususin vandenõulaslikult, ise mõistatades, kas see on koletislik salaplaan. Ma ei tunnistas Betty Connorile iialgi, et seda kasutasin. „Te olete mu esimene patsient füsioteraapia palatis,“ seletasin. „Aidake mul juhendajale head muljet jätta, eks ole?“

Ta hakkas naerma ja ma nägin ta sinistes silmades vilksatavat sädet. Mitu pead pöördus meie poole. *Uus tüdruk suutis enesetapja naerma panna.*

„Hästi,“ vastas ta. „Leppisime kokku.“

Siis hakkasime pihta. Ma näitasin, kuidas käia karkudel, nii et keha raskus ei langeks hüppeliigesele, ja pärast vaevarikast algust õppis ta selle ära. Ta oli koostööaldis, tegi kõike, nagu ma juhendasin, ja komberdas karkudel palatis ringi. Viisin ta palati ukse juurde ja õpetasin, kuidas ust avada ning sulgeda, balansseerides karkudel ning tervel paremal jalal. Hoolimata valust, mida ta kindlasti tundis, jäi ta koostöövalmiks, peaaegu reipaks, ja minu tuju tõusis, mitte ainult sellepärast, et ma tegin seda, milleks olin koolitatud, vaid ka

seetõttu, et olin ta nagu võluväel toonud välja tema teokarbist, millega keegi teine ei olnud toime tulnud. Ta isegi laulis karkudel kõndides kaasa paar raadiost tulevat laulu, nii et mõned palatis viibivad inimesed turtsusid naerda ja ka mina muigasin veidi ta kõrval samudes. Ta võis inimestele vägagi meeldida, kui tal polnud tusatuju.

Lõpuks hakkas ta tüdinema ümber palati tiirutamisest ja ma otsustasin, et lasen tal puhata, enne kui õpetan trepist käimist. Kui aitasin ta ratastooli tagasi, kostis kõlarist WKIX-i diskori Tommy Walkeri hääl.

„Ja nüüd tuleb see, mida lubasime!“ ütles Tommy. „Tuliuus Beatlesite laul! Selle nimi on „Ticket to Ride“. Öelge kindlasti kõigile, kus te seda esimest korda kuulsite.“ Tommy oli rääkinud uuest laulust nädal aega, nagu oleks WKIX ainus raadiojaam maailmas, kus seda lubatakse mängida. Mu õde Patti oli ootusest segi minemas ja tundus ülekohtune, et mina kuulen laulu enne kui mu õde, kes oli biitlite maniakk. Patti õpetas tänavu neljanda klassi lapsi ja pidi õpetajale kohaselt väärrika mulje jätma, mida ma ei osanud üldse kujutleda, sest kuigi Patti oli kahekümne neljane ja mina kaks-kümmend üks, käitus ta nagu teismeline, kui küsimus oli The Beatlesis. Ta kavatses sõita otse koolist Hendersoni tänava plaadipoodi, et krahmata uus 45-ne plaat.

Minu üllatuseks hakkas Hunter kaasa laulma, kui ma temalt kargud ära võtsin ja uuesti aknalaua najale panin. Ta teadis kõiki sõnu ning ka viisi, mis polnud lihtsalt võimalik, sest „Ticket to Ride’i“ ei olnud Ameerika Ühendriikides varem esitatud. Ta ei näinud märkavat, et ma vahtisin teda aukartlikult, kui istusin uuesti tema ette toolile.

„Kuidas te võisite seda laulu osata?“ küsisin ma. „See on tuliuus, lasti alles täna eetrisse. Keegi ei ole seda veel kuulnudki, veel vähem jõudnud meelde jätta.“

Mees paistis korraks hämmelduvat. „Mul ei ole aimugi,“ vastas ta. „Küllap ma kuulsin seda kuskil. Võib-olla mõnest teisest raadiojaamast.“

„See on võimatu.“

„Ju siis ei ole.“ Ta kehitas kohmetult muiates õlgu.